

og b), omhandlede områder af EFRU, det i stk. 1, litra c), omhandlede område af EUGFL, Udviklingssektionen, og det i stk. 1, litra d), omhandlede område af ESF.«.

Til § 1

Til nr. 1

Note 1 til titlen i den nuværende lov ændres, så det præciseres, at gengivelser i loven af bestemmelser fra Rådets forordning (EF) nr. 2081/93, Rådets forordning (EF) nr. 2082/93 og Rådets forordning nr. 2083/93 alle af 20. juli 1993 udelukkende er begrundet i praktiske hensyn og ikke berører de nævnte forordningers umiddelbare gyldighed i Danmark.

Til nr. 2

§ 2 ophæves. Som anført i bemærkningerne til § 2 i lovforslaget (Lovforslag nr. L 47, jf. FT 1996-97 tillæg A, side 1346) er bestemmelsen af orienterende karakter og ikke en egentlig retsregel. Den beskriver Regionalfondens overordnede formål, og hvorledes denne indsats gennemføres i Danmark. Bestemmelsen er hovedsageligt en gengivelse af forordningstekst. Da forordninger ifølge artikel 249 i EF-traktaten gælder umiddelbart i hver medlemsstat, er gengivelse af bestemmelsen i dansk lovgivning overflødig.

Vedrørende definition af mål 2-områder henvises til den generelle strukturforordning artikel 4, stk. 1.

Mulighederne for at yde overgangsstøtte til de områder, der i 1999 var mål 2- eller 5b-områder, men som efter 2000 ikke er godkendt som nye mål 2-områder, er omtalt i den generelle strukturforordning artikel 6, stk. 2.

For andre indsatser, der er af særlig interesse for Fællesskabet, og som kan modtage støtte under Regionalfondens, henvises til den generelle strukturforordning artikel 20 (fællesskabsinitiativer) samt artikel 22 og 23 (nyskabende aktioner og teknisk bistand).

Til nr. 3

Den foreslåede ændring bringer den danske administration af Regionalfondens i overensstemmelse med de nye EU-regler.

De tidligere forordninger anvendte kun »administration« som et samlet begreb. I den nye generelle strukturforordning er administration opdelt i betalingsmyndigheds- og forvaltningsmyndighedsopgaver.

Betalingsmyndigheden er, jf. den generelle strukturforordning artikel 32, ansvarlig for udarbej-

delse og forelæggelse af betalingsanmodninger for Kommissionen og modtagelse af betalinger fra Kommissionen. Endvidere skal betalingsmyndigheden sørge for, at de endelige modtagere så hurtigt som muligt modtager de fulde støttebeløb, som de er berettiget til.

Betalingsmyndigheden kan ifølge forordningsteksten (den generelle strukturforordning artikel 9, litra n og o) være en eller flere nationale, regionale eller lokale myndigheder eller organer, som medlemsstaten udpeger. Betalingsmyndigheden kan være identisk med forvaltningsmyndigheden for det pågældende program og dermed også medlemsstaten selv, jf. nedenfor.

Hvis medlemsstaten udpeger en anden betalingsmyndighed end sig selv, fastlægger den i alle enkeltheder de nærmere bestemmelser vedrørende sit forhold til denne betalingsmyndighed og de nærmere bestemmelser vedrørende forholdet mellem Kommissionen og betalingsmyndigheden.

Forvaltningsmyndigheden er, jf. den generelle strukturforordning artikel 34, ansvarlig for en effektiv og korrekt forvaltning og gennemførelse af programmet, herunder bl.a. for:

- etablering af et system til indsamling af pålidelige finansielle og statistiske oplysninger om gennemførelsen,
- gennemførelse af evalueringer,
- korrekt gennemførelse af de operationer, der finansieres under programmet,
- iværksættelse af interne kontrolforanstaltninger,
- at der reageres på de bemærkninger og anmodninger om korrektion, som Kommissionen måtte fremsætte,
- at forvaltningen er i overensstemmelse med Fællesskabspolitikkerne,
- udarbejdelse af årlige rapporter, og
- sammen med Kommissionen at gennemgå det foregående års væsentlige resultater.

Forvaltningsmyndigheden vil kunne anmode andre myndigheder om at løse en række af de nævnte opgaver.

Forvaltningsmyndigheden kan ifølge forordningsteksten (den generelle strukturforordning artikel 9, litra n) være medlemsstaten selv eller alle offentlige eller private nationale, regionale eller lokale myndigheder eller organer, som medlemsstaten udpeger til at forvalte et program.

Hvis medlemsstaten udpeger en anden end sig selv som forvaltningsmyndighed, fastlægger den tilsvarende som for betalingsmyndigheden i alle enkeltheder de nærmere bestemmelser mellem medlemsstaten og forvaltningsmyndigheden og de nærmere bestem-